

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2288/23
4.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиоца Београдске надбискупије из Београда, Светозара Марковића бр. 20, чији је пуномоћник Мирослав Николић, адвокат из Београда, 27. марта бр. 11, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Милан Рашета, адвокат из Београда, Булевар војводе Мишића бр. 27, ради предаје у posed и накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 302/17 од 12.7.2022. године, у седници већа одржаној дана 4.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 302/17 од 12.7.2022. године у ставу првом и другом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 302/17 од 12.7.2022. године у ставу петом изреке тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца Београдске надбискупије из Београда којим је тражио да се обавезе тужени АА из ... да тужиоцу на име накнаде у висини тржишне закупнине за коришћење спорног стана за период од 25.11.2011. године до 24.6.2015. године исплати износ од 24.116,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 24.6.2015. године до исплате.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 302/17 од 12.7.2022. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац Београдска надбискупија из Београда да туженом АА из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 812.600,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке одбијен је предлог туженог за прекид овог поступка. Ставом другим изреке дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 6.2.2017. године које решење је донето на рочишту одржаном пред тим судом дана 20.9.2017. године као и из поднеска тужиоца од 18.12.2021. године. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да испразни од свих лица и ствари троипособан стан бр. 3 који се налази на првом спрату стамбене зграде за колективно становање, уличној лево, у ул. ... у ..., уписане у листу непокретности бр. ... КО ... на кат.пар.бр. ... и да тужиоцу преда стан у државину. Ставом четврим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде у висини тржишне закупнине за коришћење спорног стана у периоду од 29.6.2010. године до 24.6.2015. године исплати износ од 35.580,00 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 24.6.2015. године до исплате. Ставом петим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде у висини тржишне закупнине за коришћење спорног стана за период од 25.11.2011. године до 24.6.2015. године исплати износ од 24.116,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 24.6.2015. године до исплате. Ставом шестим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбе и то тужилац побијајући је у ставу шестом изреке у погледу одлуке о трошковима поступка и тужени побијајући је у ставу првом, другом, петом и шестом изреке, како произилази из навода жалбе туженог. Тужилац је благовремено одговорио на жалбу туженог, а тужени је благовремено одговорио на жалбу тужиоца.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама) апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана, а да жалба туженог није основана у односу на став први и други изреке а да је основана у односу на став пети и шести изреке.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које апелациони суд пази по службеној дужности.

Правилна је одлука првостепеног суда у ставу првом изреке побијане пресуде којим је одбијен предлог туженог за прекид поступка из разлога што нису испуњени услови из члана 223 у вези члана 12 Закона о парничном поступку, имајући у виду да се пред тим судом водио поступак у предмету П 2354/15 по тужби АА из ... против тужене Београдске надбискупије ради утврђења права закупа тужиоца на стану бр. ..., који се налази на првом спрату стамбене зграде за колективно становање, уличној лево, у ул. ... у ..., те да је исти окончан правноснажним решењем од 26.11.2015. године којим је тужба повучена. Правилна је одлука у ставу другом изреке побијане пресуде којом је дозволио објективно преиначење тужбе повећањем тужбеног захтева из поднесака тужиоца од 6.2.2017. године и од 18.12.2021. године, након обављеног вештачења имајући у виду да се сходно члановима 199 и 200 ЗПП тужени оваквом преиначењу не може противити.

Имајући у виду наведено, апелациони суд је донео одлуку као у ставу првом изреке применом одредбе члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је уписан у регистар цркава и верских заједница које води Министарство вера и дијаспоре, као правно лице у саставу Римокатоличке цркве у Србији, а као лице овлашћено за представљање и заступање тужиоца у истом регистру уписан је надбискуп Станислав Хочевар. Тужиоцу је правноснажним решењем Дирекције за реституцију од 11.6.2010. године (које је извршно дана 29.6.2010. године), по одредбама Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, враћена својина на троипособном стану бр. ... који се налази на првом спрату стамбене зграде за колективно становање, уличној лево, у ул.... у ..., на кат.парц. ... КО ..., уписаном у ЛН бр. ... КО ... као државна својина, корисник Општина Врачар. Истом одлуком Република Србија је обавезана као власник стана да тужиоцу пренесе својину, а Градска општина Врачар као корисник да стан преда тужиоцу у државину у року од 30 дана од извршности решења. Тужени није учествовао у поступку реституције као заинтересовано лице, нити је Градска општина Врачар у управном поступку истицала чињеницу да је туженог уселила у стан.

Решењем Општинског секретаријата за урбанистичке, грађевинске и стамбено-комуналне послове општине Врачар од 25.5.1992. године утврђено је право ББ, АА, ВВ и ГГ као сувласника трособног стана бр. ... на првом спрату куће бр. ... у ... улици у ... на исељење носиоца станарског права ДД уз обавезу општине Врачар да носиоцу станарског права обезбеди стан из Фонда станова намењених за исељавање лица која имају станарско право на становима у својини грађања, ради враћања тих станова власницима на коришћење, на основу листе првенства утврђене у складу са Законом о стамбеним односима. Наведени орган општине је утврдио да овде тужени и његови сувласници имају стан у својини од 100 м² који користи носилац станарског права, али да станују као три породице у два неодговарајућа мања стана.

Општина Врачар није обезбедила стан за исељење носиоца станарског права из стана у ... улици, али је доносила више одлука са циљем извршења обавеза по решењу од 25.5.1992. године. Тако је одлуком Комисије за стамбена питања од 30.3.1995. године туженом и његовим сувласницима додељен у закуп на неодређено време стан бр. ... у ул. ... (сада ... улица), површине 80 м² и стан бр. ... у ул. ... површине 20 м², а Одељењу за комунално-стамбене и грађевинске послове Општине Врачар наложено је да покрене поступак размене ових непокретности за стан у власништву туженог и других сувласника од 100 м² у ... Уговор о размени није закључен, а одлука о додели станова у закуп је замењена одлуком од 27.7.1995. године тако што је спорни стан и стан бр... у ул. ... од 30 м² додељен у закуп на неодређено време носиоцу станарског права ДД. Ова одлука је замењена одлуком од 18.9.1996. године тако што је спорни стан додељен у закуп на неодређено време туженом АА а његовом сувласнику ББ стан у ул. ... у површини од 30 м², под условом да поклоне носиоцу станарског права ДД или Општини Врачар стан бр. ... у улици ... површине 106 м².

Тужени је понудио на поклон Општини Врачар стан бр. ...у ул.... на име доделе наведених општинских станова, те је општина дана 7.6.2000. године доставила предмет Републичкој дирекцији за имовину РС са потребном документацијом ради

обезбеђивања њеног учешћа у поступку и давања мишљења на предлог наведеног уговора о поклону (сходно члану 5 и 8 Закона о средствима у својини РС), али Републичка дирекција овај предлог није разматрала већ је након две и по године на тражење Одељења за комунално-стамбене и грађевинске послове вратила списе предмета. Тужени је користио стан у ... улици бр. ... у ... површине 80 м² на основу наведене одлуке од 18.9.1996. године, а након увођења у посед није донето решење о додели стана које би било основ за закључење уговора о закупу. Комисија за стамбена питања Општине Врачар је одлуком од 24.10.2012. године ставила ван снаге одлуку број 96-112/96 од 18.9.1996. године због немогућности извршења.

Тужилац је Општини Врачар дана 31.5.2012. године поднео захтев за иселење овде туженог из предметног стана на основу решења Дирекције за реституцију бр. 146-03-46-00-01567/08 од 11.6.2010. године (а тужбу у овом поступку поднео је 25.11.2011. године). По овом његовом захтеву Градска општина Врачар-Одељење за имовинско-правне и стамбене послове донело је решење бр. 360-207/12 од 25.5.2015. године којим је туженом наложено иселење у року од три дана, те да испразни од свих лица и ствари трособан стан бр. ... површине 80 м² на првом спрату зграде за колективно становање уличној лево у ул. ... у ... изграђеној на кат.парц.бр. ... КО ... уписаној у лист непокретности бр. ... и испражњен, преда власнику Београдској надбискупији из Београда.

Одлуком Општине Врачар бр. 920-177/15 од 18.5.2014. године додељен је ЂЂ из ... у својству закупца на неодређено време стан бр. ... површине 48,08 м² на четвртм спрату зграде у ул. ... у ... чији је корисник Градска општина Врачар, као члану породичног домаћинства носиоца станарског права пок. ДД, бив. Из ... на трособном стану бр. ... на првом спрату куће у ул. ... који је у власништву АА а одлуком Општине Врачар бр. 920-178/15 од 18.5.2014. године додељен је ЕЕ једнособан стан бр. ... површине 45 на четвртм спрату зграде у ул. ... у ... као члану породичног домаћинства носиоца станарског права пок. ДД, бив. из ... на трособном стану бр. ... на првом спрату куће у ул. ... који је у власништву АА. Тужени АА је дана 22.6.2015. године уведен у посед свог стана бр. ... на првом спрату куће у ул. ... у ... чији је власник, након што су се из истог иселили преостали чланови породичног домаћинства бившег носиоца станарског права пок. ДД.

Пресудом Управног суда У 16019/15 од 18.12.2006. године одбијена је тужба тужиоца АА изјављена против решења туженог Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију Града Београда, Сектора за другостепени управни поступак, ради поништаја решења XXI-05 бр. 360.1-109/15 од 24.9.2015. године, уз учешће заинтересованог лица Београдске надбискупије из Београда, а којим решењем је одбијена као неоснована жалба АА из ... изјављена против решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе Градске општине Врачар у Београду бр.360-207/12 од 25.5.2015. године. Оваква одлука је донета, имајући у виду сва наведена донета решења Општине Врачар, из разлога јер је наведено решење донето у складу са одредбом члана 5 Закона о становању ("Службени гласник РС", бр. 50/92...101/05), којом законском одредбом је прописано да се стамбене зграде и станови користе по основу права својине на стану и по основу закупа, те ако се неко лице усели у стан или заједничке просторије стамбене зграде без правног основа или користи стан без закљученог уговора или је поништен правни основ по коме је

закључен уговор, власник стана, односно лице које има правни интерес, може код општинског органа надлежног за стамбене послове да захтева његово иселење, а у конкретном случају у спроведеном управном поступку правилно је утврђено да тужилац користи стан без правног основа, па је тужени орган правилно утврдио да је првостепени орган правилно наложио иселење тужиоца из предметног стана.

Налазом и мишљењем судског вештака за област грађевинарства утврђено је да вредност најма спорног стана у периоду од 25.11.2011. године до 24.6.2015. године износи 24.116,00 евра.

Полазећи од овако правилно утврђеног чињеничног стања и одредбе чланова 154 став 1, 155, 185 став 1 и 4 и 189 став 2 ЗОО, првостепени суд је усвојио евентуални тужбени захтев из поднеска од 8.12.2021. године, налазећи да тужилац има право да захтева накнаду за коришћење предметног стана од туженог од дана подношења тужбе 25.11.2011. године, као дана када је позвао туженог да испуни обавезу, у висини вредности издавања спорног стана у периоду од 25.11.2011. године до 24.6.2015. године која износи 24.116,00 евра са припадајућом каматом, сходно члану 277 и 324 ЗОО имајући у виду да се основано могло очекивати да ће тужилац који није физичко лице издавати исти након повраћаја спорног стана у поступку реституције.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је погрешно применио материјално право и то одредбе чланова 154 став 1, 155, 185 став 1 и 4 и 189 став 2 Закона о облигационим односима као и чланове 158 и 219 истог закона, члан 38 став 2 Закона о основама својинско-правних односа, те одредбе Закона о стамбеним односима и Закона о становању.

Наиме, тужени није оспоравао тужиоцу право стечено на основу одлуке Дирекције за реституцију, већ је тврдио да га је Општина Врачар увела у државину предметног стана на основу акта о додели стана у закуп на неодређено време и да промена власника не утиче на његово право да настави са коришћењем стана као купац, с обзиром да се стан у моменту његовог уселења налазио у државној својини те је доносилац акта о уселењу могао да га додели у закуп на неодређено време туженом по одредбама Закона о становању, да је покренуо ванпарнични поступак за доношење решења које замењује уговор о закупу стана који је у прекиду до окончања парнице за иселење, те је покренуо и посебну парницу са захтевом да се утврди да је уселењем на основу акта о додели стана стекао право закупа на неодређено време на стану.

Међутим, могућност закључења уговора о закупу спорног стана између Општине Врачар и туженог је отпала правноснажношћу решења о реституцији. Тужени није издавао стан у закуп, већ га је користио за становање, због чега се тржишна закупнина не би могла третирати као корист постигнута употребом стана из члана 219 Закона о облигационим односима. Корист од употребе туђе ствари може се тражити независно од накнаде штете или у одсуству штете. За примену овог института није битно да ли је за власника употребљене ствари настала штета, већ је битно да ли је и какву корист држалац имао од употребе, односно у чему се његова имовина употребом увећала. Имајући у виду да је општина уселила туженог у циљу олакшања његове стамбене ситуације услед чињенице да стан у његовој својини користи носилац станарског права и како је општини која је донела одлуку о његовом уселењу у

својству закупца на неодређено време, тужени плаћао закупнину у висини која се одређује по Закону о становању (тужени је закупнину до дана иселења плаћао Општини Врачар по испостављеним рачунима Инфостана што је утврђено из приложених признаница и страначког исказа туженог), то се употребом стана имовина туженог није увећала, нити је било каква корист тиме настала за њега. Имајући у виду наведено, у конкретном случају нема места примени члана 219 ЗОО за накнаду коју тужилац потражује.

Притом, што се тиче захтева тужиоца за накнаду за коришћење ствари, мора се имати у виду одредба члана 38 став 2 Закона о основама својинско-правних односа, по којој савестан држалац не дугује накнаду за коришћење. Савесност држаоца, овде туженог, постоји имајући у виду да у поступку реституције није учествовао као заинтересовано лице, те да је пре доношења решења о враћању својине на стану тужиоцу наведеним решењем у поступку реституције, тужени био уселин у стан на основу акта претходног носиоца права коришћења, као и да тужени тужиоцу није оспоравао својину, већ је тврдио да на основу акта о уселењу има право да настави да држи стан.

Наиме, туженом је предметни стан дат на коришћење од стране Општине Врачар на основу одредбе члана 37 став 1, 5 и 6 Закона о стамбеним односима (“Сл. гласник СРС”, бр.12/90...55/90 и “Сл. гласник РС”, бр.3/90 и 7/90) којим је ставом 1 било прописано да ради задовољења личних и породичних стамбених потреба, сопственик породичне стамбене зграде или стана може захтевати иселење носиоца станарског права који у тој згради, односно стану станује, под условом да носиоцу станарског права обезбеди други стан, ставом 3 да стан који се обезбеђује носиоцу станарског права, обезбеђује сопственик или друго лице које је по одредбама овог закона члан његовог породичног домаћинства и то стан у друштвеној својини и који они користе по основу станарског права или други стан који је у њиховој својини и који они хоће да дају за иселење носиоца станарског права који пристаје да га користи у својству закупца стана, ставом 5 да ако сопственик не може да обезбеди стан по одредби става 3 такав стан дужна је да обезбеди општина из Фонда станова којима располаже по одредбама члана 13 овог закона, а ставом 6 да право првенства у обезбеђивању станова по одредби става 5 овог члана имају сопственици тих станова од пре 1.1.1959. године којима је административном мером надлежног органа одузето право коришћења стана у својини, односно наследници тих сопственика који живе у тешким стамбеним условима, а затим сопственици, односно њихови наследници који имају пребивалиште у истом месту у коме се налази стан чије се враћање захтева.

Одредбом члана 42 став 1 Закона о становању (“Сл. гласник РС” бр.50/92 са каснијим изменама и допунама), прописано је да је општина дужна да до 31.12.2000. године обезбеди стан за пресељење носиоца станарског права на стану у својини грађана када захтев за пресељење подноси власник који је тај стан стекао као уселин пре 26.12.1958. године, односно наследници тог власника. Право првенства за обезбеђење стана за пресељење носиоца станарског права има лице које нема решену стамбену потребу на територију републике, ставом 3 да је општина дужна да средства прибављена од откупа станова приоритетно усмерава за изградњу нових станова, са наменом за решавање стамбених потреба лица која имају станарско право на становима у својини грађана, чије пресељење захтевају власници тих станова, а ставом 5 да ће

општина донети, а најкасније до 31.3.1993. године, Програм изградње нових станова из средстава одређених на начин утврђен у ставу 3 овог члана.

Имајући у виду наведене законске одредбе, иако је и чланом 11 Законом о стамбеним односима било прописано да се о коришћењу стана путем закупа, правима и обавезама закупадавца и закупца и другим условима закључује уговора о закупу, а што је прописано и чланом 7 Закона о становању-да се о закупу стана закључује уговор између власника стана, односно носиоца права располагања у друштвеној својини и лица које закупљује стан, по налажењу овог суда то што овакав уговор није закључен, не значи да је тужилац без правног основа користио предметни стан, јер је у том стану живео на основу акта Општине Врачар о додели тог стана. Притом, према члану 40 Закона о становању носилац станарског права, односно купац стана на неодређено време, који то право има на стану у својини грађана, од дана ступања на снагу овог закона наставља са коришћењем тог стана у складу са одредбама чланова 30 до 39 тог закона, из чега је произишло такође право туженог да и даље користи стан у том својству од тренутка када је тужилац постао власник предметног стана, који је поднео тужбу против туженог а није поступио сходно члану 41 истог закона којим је прописано да власник стана може тужбом код надлежног суда да захтева иселење носиоца станарског права из његовог стана и предају тог стана, односно дела стана на коришћење ако за иселење обезбеди носиоцу станарског права други стан по основу закупа на неодређено време, у складу са чланом 30 до 39 овог закона.

Надаље, тржишна закупнина би за тужиоца представљала измаклу корист у смислу члана 189 став 2 и 3 ЗОО ако би по редовном току ствари или према посебним околностима стан користио за издавање закупцима и тако увећао своју имовину, али када се ради о захтеву за накнаду штете тада мора да се утврди не само у чему би се штета могла састојати, већ и да се пружи доказ о томе шта представља штетну радњу, да се испита чијом је противправном радњом штета настала и да ли тужени одговара за штету од те радње.

Општина Врачар у париционом року није извршила обавезу предаје спорне непокретности у државину тужиоцу, коју је имала по правноснажном и извршном решењу Агенције за реституцију од 11.6.2010. године донетог на основу чланова 16 и 48 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр.72/11). Након правноснажности и извршности тог решења, Општина Врачар није предузела потребне радње да преда у државину тужиоцу непокретност која му је враћена у натуралном облику и тако тужиоцу омогуће вршење овлашћења која чине садржину права својине-да ствар држи, да се њоме користи и да њоме располаже у границама одређеним законом, предвиђеним чланом 3 став 1 Закона о основама својинскоправних односа. Околност да се у државини спорне непокретности налазило треће лице-овде тужени, не може ослободити од одговорности Општину Врачар за пасивно понашање да се тужени исели и тако омогући предаја враћених непокретности у државину тужиоца (тужилац је покренуо иселење туженог пред општином).

Поред тога ни тужилац није покренуо поступак извршења по решењу Агенције за реституцију од 11.6.2010. године против Општине Врачар, па имајући у виду све наведено, по налажењу овога суда тужени није спречио тужиоца да за период од дана правноснажности и извршности тог решења до ступања у посед непокретности (након

исељења туженог) оствари добит издавањем враћене непокретности у закуп у утврђеној висини, јер је обавеза Општине Врачар била да по наведеном решењу преда стан у посед тужиоцу, која то добровољно није учинила, нити је тужилац поднео предлог за извршење против општине по наведеном решењу, већ је поднео предлог општини да исели туженог у управном поступку, што је она, када су се стекли услови због којих је туженом и дала на коришћење предметни стан-исељење носиоца станарског права из стана у власништву туженог (који је постао искључиви власник тог стана на основу Уговора о деоби породичне имовине што је утврђено из његовог страначког исказа) и учинила. Због тога у овом случају не постоји одговорност, односно кривица туженог садржана у члановима 154 став 1 и 158 Закона о облигационим односима за штету коју тужилац тврди да трпи.

Притом, и да тужени није имао законит основ коришћења предметног стана, како то тврди тужилац, то се може тицати само односа тужиоца и Општине Врачар, а не односа тужиоца и туженог јер је по решењу Агенције за реституцију Општина Врачар требало да тужиоцу врати предметни стан, што није учинила у законском року (мада ни тужилац није покретао извршни поступак по наведеном решењу). Због тога, по оцени овога суда тужилац не трпи штету због тога што је тужени на основу акта претходног носиоца коришћења држао стан већ због тога што општина није извршила обавезу наложену решењем Дирекције за реституцију.

Имајући у виду све наведено применом члана 394 тачка 4 ЗПП, донета је одлука као у ставу другом изреке.

Истовремено је преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке побијане пресуде на основу одредбе члана 401 став 3 у вези члана 165 став 2 и 153 став 1, 154 и 163 ЗПП, имајући у виду вредност предмета спора и успех туженог у овом спору, крећући се у границама захтева, туженом припадају трошкови који обухватају издатке на име ангажовања пуномоћника-адвоката и то: за састав 8 образложених поднесака у износу од по 22.500,00 динара, укупно 180.000,00 динара, за приступ на 11 одржаних рочишта у износу од по 24.000,00 динара, укупно 264.000,00 динара, за приступ на 12 неодржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, укупно 153.000,00 динара, за састав две жалбе у износу од по 45.000,00 динара, за обрачунату таксу на жалбу и другостепену одлуку у износу од по 62.800,00 динара, што укупно чини износ од 812.600,00 динара, сходно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката у Републици Србији ("Службени гласник РС" бр. 37/21) важећој у време пресуђења и важећој Таксној тарифи из Закона о судским таксама, па је донета одлука као у ставу трећем изреке ове пресуде. На досуђени износ трошкова тужиоцу припада законска затезна камата од наступања услова за извршење одлуке до исплате према одредбама чланова 277 став 1 и 324 став 1 Закона о облигационим односима.

Туженом не припада тражено увећање трошкова од 50% за више постављених захтева прописано Тарифним бројем 14 став 4 и 5 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката сходно коме ово увећање припада тужиоцу за састав тужбе.

Пошто тужилац није успео са жалбом то му не припадају трошкови другостепеног поступка, због чега је на основу члана 165 став 1 у вези члана 153 ЗПП, одлучено као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

Председник већа – судија
Ирена Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић